

HAMMARBY SÖDERKLUBBEN MED LANDETS TROGNASTE PUBLIK

I ILMARSCH TILLBAKA TILL ALLSVENSKAN

Rune Larsson, träckeldribblern, som blev tung kanon, har givit de tigerrandiga en flygande start i div. II! — EN REKORD-SPECIAL AV ERIC "BASSEN" SKÖLD

HAMMARBY IDROTTSFÖRENING är något alldeles speciellt och just inte likt något annat i svensk sport. I Nordisk Familjeboks Sportlexikon hedras den med rubriken »Sveriges mångsidigaste idrottsklubb» av allvetaren Paul Brewitz. Den bildades 1889 och hade då blott rodd på programmet. Namnet var också Hammarby Roddförening, men det nuvarande antogs 1897, då andra idrotter upptogs.

Flera klassiska evenemang som distanskapprodden Stockholm—Vaxholm,

fotlöpningen Södertälje—Stockholm, stora skridsko- och cykeltävlingar vittnar om att föreningen haft turen ha goda ledare. Den mest kände f.n. är svensk idrotts »statsminister», Hilding Hallgren, tidigare den starke mannen bakom fotbollförbundets Anton Johansson och Elof Ericsson.

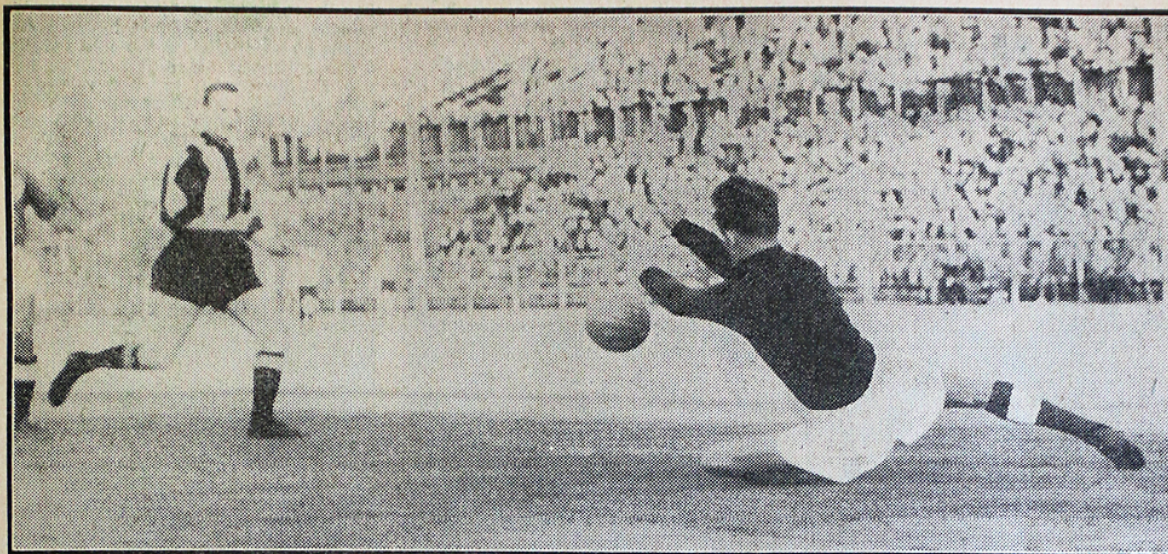
Fotbollen togs inte upp förrän 1915 genom inkorporering av Klara Sportklubb och fick ytterligare förstärkning 1918, då Johanneshovs IF gick in i Hammarby. På köpet följde ett utmärkt

bandylag och när ishockeyn infördes i Sverige 1920, var Hammarby med bland stiftarna av ishockeyförbundet och är i särklass Sveriges bästa klubb genom tiderna i denna sport. Stor var därför sorgen, när laget i år för första gången måste lämna storserien för en sejour i div. II.

Ett glädjeämne i år var bandyn, där laget kvalificerade sig för SM-finalen för första gången i klubbens historia. Däremot gick fotbollen samma dystra

Rune Larsson i sin nya stil — full fart rätt på mål alltså!

»Nackas» lillebror »Ya» Skoglund har visat fina takter i söderbrödernas kedja — här slår han på skott mot IFK Stockholms mål, men burväktaren G. Svensson klarar den hårda bollen

öde som ishockeyn till mötes. Degradering till div. II Svealand.

MARSCHEN TILLBAKA

För en storklubb som är ansluten till 16 svenska specialförbund är det ett livsvillkor att vara med i fotbollens storserie, om finanserna skall gå ihop.

Hammarby gjorde ett djärvt försök att få inkomster via speedway, men anläggningen var inte mer än färdig, när intresset för denna sport dalade katastrofalt. Så den stora arenan blev snart en belastning för den hårt ansträngda ekonomin i stället för en väntad guldgruva.

Men Hammarby-ledarna har varit med i blåsväder förr under många och långa år. De gräver inte ned sig i sina

bekymmer utan arbetar oförtrutet vidare för att klubben och dess tusentals medlemmar skall få det bättre ordnat för sig. Och nu är siktet inställt på reentré i Allsvenskan.

De hårt prövade och garvade ledarna drar säkerligen inte för stora växlar på de framgångar fotbollslaget haft i starten i Svealands-gruppen, men förhoppningarna på ett lyckosamt resultat har givetvis växt sig starkare. Fotboll vore dock inte fotboll utan sina överraskningar. Hammarby har råkat ut för en sådan och av det mest glädjande slag i en brydsam situation.

ÄLGEN »SKADSKJUTEN» I FÖRSTA MATCHEN

Under årens lopp har Hammarby sett många av sina bästa försvinna till AIK. Under senare år har emellertid strömmen vänt och den stora söderklubben har i stort sett byggt upp sitt lag på B-lags-män från svartingarna. Olle Nyström, »Kina» Kraemer, Jerre Hill, Rune Larsson, »Rättan» Boman och Aldor Eriksson är sådana exempel. Även flyktingar har visat en tendens att söka sig tillbaka som t.ex. Aceke Eriksson. De har smält in i miljön på ett förunderligt sätt och bildat ett verkligt kamratlag, där man kämpar en för alla, alla för en. Den skicklige ledaren Lennart Nyman kan konsten att svetsa ihop ett gäng och vid sin sida har han den duktige »slavdrivaren» Folke Adamsson.

Det såg ut att börja oturligt, ty redan i första seriematchen mot Örebro blev centern Lars Olof Johansson från Älgarna, även kallad »Larsa», skadad och ur leken för lång tid framåt. Visserligen segade sig Hammarby till en 1-0-vinst i den svåra bortamatchen, men hur skulle det gå i fortsättningen utan fullgod center? Härnösandsgrabben »Larsa» såg visserligen inte mycket ut för världen men hade på kort tid gjort sig så gott som oumbärlig som ledare av anfaller. Han är väl en av de minsta centerforwards som uppträtt

Ettrige Hammarby-backen Hasse Nell kämpar med landslagsyttern »Knivsta» Sandberg om lädret

REKORD

i Allsvenskan, om inte rentav den minste, men om han inte hade så stor chans på höjdbollar så var han i stället desto rofastare. Han har starka ben och är därigenom mycket effektiv i närkamperna. Ett utpräglat sinne för var målet är beläget har gjort honom till en farlig, effektiv goalgetter. Och nu var han på sjuklistan redan i första matchen. Skulle det bli samma historia i div. II som i Allsvenskan, där Hammarby inte ställde upp med samma lag två matcher i rad?

DEN BOLLKÄRE VETERANEN

»Packa upp Johansson» utbrast tecknaren »Ritola», när tennisförbundet var i nöd och letade efter spelare. Torsten Johansson visade sig alltid vuxen sådana situationer och skötte sig med den äran som vikarie för något av ässen Bergelin eller Davidsson.

I Hammarby packar man alltid upp Rune Larsson, en av tidernas mest bollkära lirare. Många gånger har han gjort klubbens anhängare förtvivlade med sina långa dribblingar, elegant utförda men förr eller senare stoppade av motståndarna. Allra värst i farten var han en gång mot AIK, då han trollade så skickligt att han lurade bort alla motståndare och hade bara målvakten kvar. Men Rune var inte nöjd med effekten. Han ville leka mera och väntade in ett par tillrusande åkåare. De dribblades bort lika oefterhärmligt som förut och ånyo kunde Rune, om han ville, avsluta med ett förgörande skott. Men nu för den lede i Rune som berusad av publikjublet ville ge åskådarna än mer valuta. En ny vändning och flera motståndare fick tillfälle rusa emellan honom och den nervöst väntande målvakten. Hammarbyiterna på läktaren stönade och många vrålade av sina lungors fulla kraft: »Skjuuut...!» Då sköt Rune — på ett AIK-ben och så var den då'n förstörd...

Titt och tätt har Rune den själviske straffats med att sättas ned i halvbackskedjan, men förr eller senare har han dykt upp i anfalllet igen. Alltid dribblande av hjärtans lust och till hammarbyiternas olust. Hans yttre har som regel förvandlats till svältkonstnär, ty skulle han leva på de bollar Rune försåg honom med fick han inte ha stora anspråk.

Men all nytta skall Rune inte fränkännas. Hans långa raider hade dock den fördelen att de lugnade upp spelet, speciellt för det ofta hårt betryckta försvaret. Det var bara det att om han förkortat dem med hälften, skulle han ha blivit dubbelt så nyttig för laget. Han slösade bort stora möjligheter att bli en av Sveriges stora innerforwards. Endera var han för bollkär eller också hade han svårt att i rätt tid avsluta de eleganta krumelurerna. Det var hans öde och stoppade hans marsch mot höjderna. Han fick nöja sig med att vara en habil klubbspelare.

Vid ett tillfälle kom ledningen på ett snilledrag. För att få AIK:s säkre stopper ur spel, placerades Rune Larsson som center. Han skulle irritera Lenart Carlsson och lyckades alldeles utomordentligt. Den länge centerhalven fick inte ett ögonblicks andrum och genomled en svår pers. Härigenom kom hela AIK-försvaret i gungning, vilket just var avsikten.

Men när »Larsa» Johansson skada-

REKORD

des tvingades ledningen sätta upp Rune Larsson, därför att nöden inte har någon lag. Sakerligen väntade man sig inga stordåd av veteranen utan hoppades bara på det bästa.

Då kom sensationerna slag i slag. Redan i debuten mot Surahammar exploderade Rune genom att göra lagets 5 sista mål av det halvdussin som slogs in bakom Sura-målvakten. »Rena tillfälligheten mot en motståndare som fick flera spelare skadade», konstaterade de klenetrogna. Rune lät sig inte bekomma utan fortsatte med 3 mål till mot Stockholms-Kamraterna och sedan visade han sin storsinhet, då det var upplagt för hans 9:e mål i följd. Hammarby tilldömdes en straffspark och Rune skulle vara exekutor. Han viskade till »Ya» Skoglund, 18-årig broder till Nacka Skoglund: »Vill du göra ett mål?» Och det hade »Ya» ingenting emot förstas. Rune lade då straffspar-

»Larsa» Johansson — norrlandsfyndet, som kom till Hammarby, men skadades redan i första matchen. Men lagledningen ordnar säkert en plats åt honom i laget när han blir kulant igen...

En rolig bild från Hammarbys förra allsvenska sejour. Södergrabbarnas kämpatakt är inte att ta fel på när de brakar ihop med MFF:s farliga kedja

ken löst snett framåt och »Ya» sprang fram och slog in bollen förbi en häpen målvakt i Stockholms-Kamraternas bur.

Så var turen kommen till Köping, en bortamatch som hammarbyiterna var litet rädda för. Då kom den verkliga sensationen: hemmalaget hade ingen chans att stoppa gästerna som efter elegant spel prickade in 9 mål, därav 2 av Rune som på 3 matcher alltså dundrat in 10 fullträffar.

En förstärkning har Hammarby fått sedan den allsvenska tiden: den förlorade sonen Axel Eriksson har kommit tillbaka från AIK. I övrigt är det samma mannar. Var ligger då hemligheten med Hammarbys uppmarsch? I

första hand får man tillskriva det snabba tempot förtjänsten. Hammarby lärde sig den konsten i Allsvenskan. Men varför går det då inte lika bra för Västerås SK? Förmodligen på grund av att man i detta lag nu spelar in ungdomar som inte blivit varma i kläderna.

Axel Eriksson betydde en ökning av tempot. Han tillhör de kvicksilver-snabba som gärna ligger på topp och lurar på chanser.

Rune Larsson, 29 år, hänger naturligtvis inte med i Bernt Westerlunds, Lasse Bomans och Acke Erikssons virvelvindsdans men har en nyttig replikpunkt i mera sällsynta »Ya» Skoglund.

Forts. på sid. 30

REKORD

Hammarby . . .

Forts. fr. sid. 13

De två har börjat komma på hemligheten med att spela fram hetsporrarna.

Och så är det nog helt enkelt så att Rune inte längre orkar att dribbla så förbålt mycket utan föredrar att avsluta med ett vinande skott för att spara krafter. Skjuta kan han, både hårt och precist.

Så Rune har nog av en ren tillfällighet kommit på den effektiva spelstilen och kanske blir det denna upptäckt som kommer att föra Hammarby tillbaka till storserien.

Skulle »Larsa» komma tillbaka, får ledningen ett problem att ordna med anfallsuppställningen. Men den dagen, den sorgen. Det behövs många spelare i en lång serie. Och så länge Rune öser in mål, lär man inte fundera på att flytta på honom.

Mot Köping »rullade Hammarby kula», dvs. lät bollen göra arbetet. Flera av målen kom till efter spel ända från backplats med bollen som dragen på ett snöre från man till man. Expertisen var mycket imponerad och det talar gott för Hammarbys marsch tillbaka. Få klubbar torde ha en så trogen publik som detta söderlag. Den är värd att få uppleva sötebrödsdagar.

